Opłacono gotówką

Nr. 42. 1936.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Redakcja i Administracja: Katowice — Wydział Powiatowy, ul. Marsz. Piłsudskiego nr. 45, III. piętro pokój nr. 46 — tel. 319-91 — konto P. K. O. 300.235.

Za redakcję: Franciszek Bąk — Wydział Powiatowy

Katowice, sobota, dnia 17 października 1936 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz

Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 13 września 1936 r.

o ograniczeniu urzędników i żołnierzy w obejmowaniu stanowisk w niektórych przedsiębiorstwach i instytucjach finansowych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt. a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Urzędnik, do którego obowiązków służbowych należy kontrola lub nadzór nad przedsiębiorstwem lub instytucją finansową bądź wydawanie decyzyj w sprawach tego przedsiębiorstwa lub instytucji, a w szczególności zawieranie albo zatwierdzanie w imieniu Skarbu Państwa umów lub udzielanie koncesyj i t. p., nie może w ciągu 3 lat od dnia rozwiązania z nim stosunku służbowego objąć stanowiska w zarządzie, radzie nadzorczej lub komisji rewizyjnej albo jakiegokolwiek innego stanowiska w powyższym przedsiębiorstwie lub instytucji, jeżeli za pełnienie czynności na tym stanowisku miałby otrzymać wynagrodzenie pod jakąkolwiek formą.

(2) Jeżeli urzędnik wykonywał obowiązki służbowe, określone w ust. (1), nie bezpośrednio przed rozwiązaniem z nim stosunku służbowego, wówczas zakaz, ustalony w ust. (1), obowiązuje od daty zwolnienia urzędnika od powyższych obowiązków.

(3) Jeżeli urzędnik przed zwolnieniem go ze służby państwowej był przeniesiony w stan nieczynny, wówczas okres lat 3 liczy się od daty przeniesienia urzędnika w stan nieczynny.

(4) Za urzędników w rozumieniu dekretu niniejszego uważa się również pracowników kontraktowych a także pracowników przedsiębiorstw i monopolów państwowych z wyjątkiem przedsiębiorstw, wydzielonych z administracji państwowej na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 195).

(5) Do przedsiębiorstw i instytucyj finansowych w rozumieniu ust. (1) zalicza się:

1) przedsiębiorstwa prywatne i ich związki, porozumienia lub zrzeszenia, towarzystwa kredytowe, przedsiębiorstwa bankowe i ubezpieczeniowe;

2) przedsiębiorstwa i monopole państwowe, przedsiębiorstwa związków samorządowych, przedsiębiorstwa instytucyj ubezpieczeń społecznych, Bank Polski, Bank Gospodarstwa Krajowego, Państwowy Bank Rolny, Pocztową Kasę Oszczędności i komunalne kasy oszczędności.

Art. 2. (1) Naruszenie zakazów, ustalonych w art. 1, pociąga za sobą dla sprawcy skutki następujące:

1) utratę wszelkich praw, wynikających ze stosunku służbowego do Państwa;

2) obowiązek płacenia od otrzymywanego w przedsiębiorstwie lub instytucji wynagrodzenia podwójnej stawki podatku dochodowego, przypadającego od tego wynagrodzenia na mocy przepisów działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr. 2, poz. 6), a to w ciągu okresu przewidzianego w art. 1.

(2) Utrata praw, określonych w ust. (1) pkt. 1), pociąga za sobą obowiązek zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kwot, wypłaconych urzędnikowi z tytułu rozwiązania z nim stosunku służbowego i przez czas pozostawania w stanie nieczynnym (art. 1 ust. (3)). Egzekucja tych kwot następuje w trybie administracyjnym.

(3) Niezależnie od skutków, wymienionych w ust. (1) i (2), urzędnik nie może być ponownie przy

jęty do służby państwowej na stałe, prowizorycznie lub kontraktowo.

Art. 3. Przepisów art. 1 i 2 nie stosuje się:

1) gdy urzędnik, po rozwiązaniu stosunku służbowego, obejmuje stanowisko w przedsiębiorstwie lub instytucji (art. 1 ust. (5)) na mocy nominacji Prezydenta Rzeczypospolitej lub władzy naczelnej oraz gdy objęcie takiego stanowiska wymaga zatwierdzenia władzy naczelnej;

2) gdy urzędnik obejmuje za zezwoleniem władzy naczelnej stanowisko w przedsiębiorstwie lub instytucji, wymienionych w art. 1 ust. (5) pkt. 2);

3) gdy urzędnik, po rozwiązaniu stosunku służbowego, obejmuje w przedsiębiorstwie lub instytucji, w których pracował przed przejściem na służbę państwową, to samo stanowisko, jakie w nich poprzednio zajmował.

Art. 4. (1) Orzekanie skutków, wymienionych w art. 2 ust. (1) pkt. 1) oraz w art. 2 ust. (2), należy do władzy naczelnej urzędnika, skutków zaś, wymienionych w art. 2 ust. (1) pkt. 2), — do Ministra Skarbu w porozumieniu z władzą naczelną urzędnika.

(2) Odpisy orzeczeń doręcza się: osobie interesowanej, przedsiębiorstwu lub instytucji, obowiązanym do potrącania podatku dochodowego (art. 44 ustawy o państwowym podatku dochodowym), a to w celu wykonania przepisu art. 2 ust. (1) pkt 2) dekretu niniejszego, oraz władzom skarbowym, powołanym do wypłat na rzecz byłych urzędników (art. 2 ust. (2)) i do pobierania podatku dochodowego.

(3) Nadwyżka podatku dochodowego, ustalona w art. 2 ust. (1) pkt 2) a należna za czas od daty objęcia stanowiska w przedsiębiorstwie lub instytucji finansowej do daty zawiadomienia (ust. (2) artykułu niniejszego), powinna być przez przedsiębiorstwo lub instytucję potrącona w całości z wynagrodzenia, należnego byłemu urzędnikowi w miesiącu następującym po dacie zawiadomienia. Jeżeli wynagrodzenie to nie wystarcza na pokrycie nadwyżki, różnicę należy potrącić w miesiącach następnych.

(4) Wraz z odpisem orzeczenia doręcza się przedsiębiorstwu lub instytucji wezwanie do wykonania przepisu ust. (3).

Art. 5. Władza naczelna urzędnika obowiązana jest stwierdzić na jego prośbę, najpóźniej w terminie miesięcznym od dnia wniesienia podania, czy zamierzone przez niego objęcie stanowiska w przedsiębiorstwie lub instytucji, wymienionej w art. 1 ust. (5) pkt. 1), nie jest sprzeczne z przepisami dekretu niniejszego.

Art. 6. Naruszenie obowiązków, ustalonych w art. 2 ust. (1) pkt 2) i w art. 4 ust. (3), pociąga za sobą skutki, przewidziane w Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 14, poz. 134), a w szczególności dla pracodawcy odpowiedzialność za niepotrącenie nadwyżki podatku dochodowego.

Art. 7. Przepisy dekretu niniejszego stosuje się odpowiednio do żołnierzy.

Art. 8. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 9. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: (—) I. Mościcki
Prezes Rady Ministrów: (—) Sławoj Składkowski
Minister Skarbu: (—) E. Kwiatkowski.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 70 z dnia 18 września 1936).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 26 sierpnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o uboju zwierząt gospodarskich.

Na podstawie art. 3 i 7 ustawy z dnia 17 kwietnia 1936 r. o uboju zwierząt gospodarskich w rzeźniach (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 237) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Ubój bydła rogatego może być dokonywany poza rzeźniami w przypadkach:

a) uboju z konieczności, w rozumieniu przepisów o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa, oraz
b) uboju na potrzeby własnego gospodarstwa domowego, w rozumieniu przepisów o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa, jeżeli odbywa się on w miejscowości, nie posiadającej czynnej rzeźni publicznej, a zwierzęta nie wykazują objawów lub zmian, nasuwających wątpliwości co do zdatności mięsa do spożycia.

(2) Ubój koni może być dokonywany poza rzeźnią jedynie w przypadkach uboju z konieczności.

§ 2. (1) Ubój bydła rogatego, owiec, kóz, świń i koni powinien odbywać się w ten sposób, aby ogłuszanie i wykrwawianie następowały w osobnym pomieszczeniu, do którego zwierzęta wprowadzane będą w ilości, która niezwłocznie i jednocześnie może być poddana ubojowi.

(2) Bydło rogate oraz konie wprowadzane do hal ubojowych powinny mieć zasłonięte oczy.

§ 3. Zwierzęta, przeznaczone na ubój, powinny być prowadzone i pędzone ostrożnie, aby uniknąć ślizgania się zwierząt i upadania.

§ 4. Przed ogłuszeniem lub w inny sposób pozbawieniem przytomności zwierzęta powinny być unieruchomione; przy unieruchamianiu zwierząt należy postępować w sposób oględny unikając zadawania zwierzętom niepotrzebnych cierpień; jeżeli unieruchomienie wymaga krępowania zwierzęcia, to krępowanie powinno odbywać się tylko w takim stopniu, jaki jest potrzebny do wykonania ogłuszenia lub pozbawienia zwierzęcia przytomności.

§ 5. (1) Natychmiast po unieruchomieniu zwierzęcia należy je ogłuszyć lub w inny sposób pozbawić przytomności i wykrwawić.

(2) Celem ogłuszenia lub w inny sposób pozbawienia zwierząt przytomności przed wykrwawieniem należy stosować:

a) metody mechaniczne lub
b) prąd elektryczny.

Gnykowanie oraz skręcanie kręgów szyi jest zakazane.

(3) Ogłuszanie lub w inny sposób pozbawianie zwierząt przytomności musi być tak wykonane, aby uniknąć niepotrzebnych cierpień zwierzęcia. Musi ono nastąpić szybko i być niezawodne oraz na tyle trwałe, aby umożliwić wykrwawienie w stanie utraty przytomności. Należy je wykonywać przy użyciu specjalnych przyrządów i narzędzi typów uznanych przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 6. Przyrządy i narzędzia używane do ogłuszania lub w inny sposób pozbawiania przytomności powinny być utrzymywane w stanie pełnej używalności. Nie wolno używać przyrządów i narzędzi działających wadliwie i nieskutecznie.

§ 7. Sposób ogłuszania lub w inny sposób pozbawiania przytomności powinien być przewidziany w regulaminie rzeźni i zatwierdzony przez władze, wykonywające nadzór nad urzędowym badaniem zwierząt rzeźnych i mięsa.

§ 8. Do oprawienia zwierzęcia można przystąpić dopiero po stwierdzeniu jego śmierci.

§ 9. Miejsce, na którym odbywa się ubój zwierzęcia, powinno być natychmiast po wykrwawieniu oczyszczone ze krwi, wydzielin i wydalin zwierzęcia.

§ 10. (1) Ogłuszanie lub w inny sposób pozbawianie przytomności oraz wykrwawienie zwierząt mogą być dokonywane jedynie przez osoby płci męskiej w wieku co najmniej 18 lat.

(2) Do ogłuszania i wykrwawiania dopuszcza się tylko takie osoby, które dają gwarancję, że czynność tę wykonają sprawnie i z umiejętnością zawodową.

§ 11. (1) Przy uboju mogą być obecne tylko osoby należące do personelu rzeźni i posiadacz zwierząt; inne osoby mogą być obecne jedynie za zezwoleniem kierownika rzeźni.

(2) Osoby poniżej 16 lat nie mogą być obecne przy uboju.

§ 12. Organa urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa powinny nadzorować, aby przy uboju nie zadawano zwierzętom zbędnego bólu i cierpień.

§ 13. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie dotyczą:

a) uboju, dokonywanego w zagrodach zapowietrzonych w myśl przepisów o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych,
b) w zakresie §§ 4, 5, 6 i 7 uboju zwierząt dla spożycia tych grup ludności, których wyznanie wymaga stosowania przy uboju specjalnych zabiegów.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) J. Poniatowski.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 70 z dnia 18 września 1936)

Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 30 września 1936 r.

w sprawie deponowania w Banku Polskim sum przeznaczonych na wypłatę odsetek i kapitału z tytułu zagranicznych zobowiązań Skarbu Państwa, banków państwowych, przedsiębiorstw i funduszów państwowych oraz związków samorządu terytorialnego.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt. a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 363) postanawiam, co następuje:

Art. 1. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do zarządzenia otwarcia w Banku Polskim rachunków zablokowanych dla deponowania sum, przeznaczonych na opłacanie odsetek i rat kapitałowych pożyczek, emitowanych za granicą przed dniem 27 kwietnia 1936 r. przez Skarb Państwa, banki państwowe i związki samorządu terytorialnego.

(2) Przepis ust. (1) stosuje się również do innych zobowiązań zagranicznych Skarbu Państwa, banków państwowych, przedsiębiorstw i funduszów państwowych oraz związków samorządu terytorialnego, jeżeli zobowiązania te zaciągnięte zostały przed dniem 27 kwietnia 1936 r.

Art. 2. (1) Sumy, wpływające na rachunki specjalne w Banku Polskim, prowadzone w myśl umów pożyczkowych, o ile dotyczą one zobowiązań wymienionych w art. 1, będą — na zarządzenie Ministra Skarbu — przelewane przez Bank Polski na odpowiednie rachunki zablokowane, otwarte zgodnie z art. 1, w wysokości potrzebnej na pokrycie poszczególnych rat odsetkowych i kapitałowych.

(2) Nadwyżki jakie pozostawać będą po dokonanych przelewach na rachunkach specjalnych, będą na zarządzenie Ministra Skarbu — postawione przez Bank Polski do dyspozycji dłużnika.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do zarządzania wypłat z rachunków zablokowanych, otwartych na zasadzie art. 1, zgodnie z przeznaczeniem sum, zdeponowanych na tych rachunkach.

Art. 4. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) I. Mościcki

Prezes Rady Ministrów:
(—) Sławoj Składkowski.

Minister Skarbu:
(—) E. Kwiatkowski.

(Przedruk: z Dz. U. R. P. z dnia 30 września 1936 r. Nr 75, poz. 534).

ZARZĄDZENIE
Ministra Opieki Społecznej

z dnia 25 sierpnia 1936 r.

o nadaniu umowie zbiorowej z dnia 20 marca 1936 roku mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich gospodarstw rolnych w górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie § 2 rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1918 r. o umowach zbiorowych, wydziałach robotniczych i pracowniczych oraz o rozjemstwie w zatargach pracy (Dz. Ust. Rzeszy Niemieckiej str. 1456) zarządzam co następuje:

§ 1.

Nadaję moc powszechnie obowiązującą dla wszystkich gospodarstw rolnych w górnośląskiej części województwa śląskiego umowie zbiorowej z dnia 20 marca 1936 r., zawartej w Katowicach pomiędzy Związkiem Pracodawców Rolnych i Leśnych dla województwa śląskiego i Związkiem Ziemian województwa śląskiego — z jednej, a Związkiem Robotników Rolnych i Leśnych Zjednoczenia Zawodowego Polskiego i Związkiem Zawodowym Robotników Rolnych Rzeczypospolitej Polskiej — z drugiej strony.

Tekst powyższej umowy został ogłoszony przy obwieszczeniu Ministra Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1936 r. (Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego Nr. 18, poz. 1).

§ 2.

Umowa wymieniona w § 1, zostaje wciągnięta do rejestru umów zbiorowych powszechnie obowiązujących.

§ 3.

Przeglądanie akt rejestrowych Ministerstwa Opieki Społecznej dozwolone jest każdemu w godzinach urzędowych. Pracodawcy i pracownicy, dla których umowa, wymieniona w § 1, na mocy zarządzenia niniejszego jest obowiązującą, mogą żądać jej odpisów za zwrotem kosztów od stron, które umowę zawarły.

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej:
(—) M. Kościałkowski.

(Przedruk: z Dz. Ust. Śl. z dnia 5 września 1936 r. nr. 18)

Wydział Powiatowy
Katowice
L.: O. VI-2/

OBWIESZCZENIE

Wobec upływu okresu urzędowania dotychczasowej Komisji Rewizyjnej Komunalnej Kasy Oszczędności na powiat Katowicki Wydział Powiatowy uchwałą z dnia 30 września br. powołał nową komisję, w skład której wchodzą:

1. Dr. Tadeusz Roszko, dyrektor Związku Celowego Kamieniołomów Śl.,
2. Antoni Olszowski, naczelnik gminy Bielszowice,
3. Jan Broll, naczelnik gminy Wełnowiec.
4. Teofil Ryguła, inspektor Wydziału Powiatowego i
5. Franciszek Szymański, kupiec z Wełnowca.

Zgodnie z postanowieniem art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności — Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 860 — wybrano komisję tę na jeden rok.

Katowice, dn. 12 października 1936 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:
(—) Dr. Seidler.

Prenumerata: roczna **12 zł,** półroczna **6 zł,** kwartalna **3 zł,** miesięczna **1 zł.** Cena nr. pojedyńczego **30 gr.**
Gazeta wychodzi tygodniowo. — Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów „Gazety Urzędowej pow. katowickiego" należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru.
„Gazetę Urzędową pow. katowickiego" można zamawiać i płacić we wszystkich urzędach pocztowych
Ogłoszenia: Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.

Tłoczono w Drukarni Siemianowickiej (wł. P. Pronobis) w Siemianowicach Śl. ul. Staszyca 17 — tel. 231-08.